

Република Србија

УПРАВНИ СУД

Одељење у Нишу

II-4 У.10776/10 (2009)

Дана: 23.09.2010.

Београд

Управни суд, у већу састављеном од судија: Николе Динића, председника већа, Драгана Јовановића и Милорада Тешића, чланова већа, са судијским помоћником Бисерком Савић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби за понављање поступка окончаног пресудом Врховног суда Србије у Београду У.259/09 од 26.02.2009. године, тужиоца АА из ..., Улица ..., у правној ствари престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 23.09.2010. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Тужбом поднетом Врховном суду Србије дана 27.07.2009. године, која је код тог суда заведена под бројем У.5612/09, тужилац тражи понављање управно-судског поступка окончаног пресудом Врховног суда Србије У.259/09 од 26.02.2009. године, којом је одбијена његова тужба изјављена против решења туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије 01 број 118-3855/2008 од 24.11.2008. године, којим је утврђено да тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Жандармерије, Одреда жандармерије у ... престаје радни однос са 24.11.2008. године, по сили закона.

Оцењујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије је пресудом У.259/09 од

26.02.2009. године тужбу одбио, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца. Ово с`тога што је тужени орган, по оцени суда, правилно донео одлуку о престанку радног односа тужиоца са даном 24.11.2008. године, у складу са одредбом члана 167. тачка 2. Закона о полицији („Сл. Гласник РС“ број 101/2005), којом је прописано да полицијском службенику престаје радни однос у Министарству даном доношења решења о престанку радног односа, кад суд достави правноснажну пресуду којом је осуђен за кривично дело одређено у члану 110. став 3. истог закона, а правноснажном пресудом Општинског суда у Краљеву К.бр.660/05 од 24.10.2007. године, тужилац је осуђен за кривично дело тешка телесна повреда из члана 53. став 1. Кривичног закона, за које се гони по службеној дужности.

У тужби за понављање поступка окончаног пресудом Врховног суда Србије У.259/09 од 26.02.2009. године, тужилац истиче да је решење о престанку радног односа донето применом одредбе члана 167. тачка 2. Закона о полицији, при чему се није имало у виду да су правне последице за исто дело већ наступиле доношењем дисциплинске пресуде туженог органа 03/6 број 116-119/05 од 20.12.2005. године, којим му је за исто делу изречена новчана казна као дисциплинска мера, те да је на тај начин за исто дело два пута санкционисан пред истим органом, најпре у дисциплинском поступку 2005. године а затим и решењем од 24.11.2008. године, које је уследило као последица судске пресуде. Сматра да су се стекли услови за понављање поступка, јер је тужилац сада у могућности да употреби нови доказ на основу кога се може утврдити незаконитост спорног решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, а који није разматран, као допуна тужбеног захтева. Допуном тужбе, коју је доставио Управном суду дана 17.09.2010. године, тужилац истиче и да је решење о престанку радног односа од 24.11.2008. године, примио дана 10.12.2008. године, тако да је до тог дана вршио своју дужност. Наводи да је оваквим поступањем Министарства унутрашњих послова, указано да је ипак могућ даљи наставак радног односа. Предложио је да суд тужбу уважи, стави ван снаге пресуду Врховног суда Србије У.259/09 од 26.02.2009. године и поништи решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије 01 број 118-3855/2008 од 24.11.2008. године.

Управном суду су дана 01.01.2010.године, на основу члана 89. и члана 90. ст.1. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ број 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009.године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, на основу члана 29. став 1. истог Закона.

У поступку претходног испитивања тужбе за понављање управног судског поступка,

поступајући на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Сл.лист СРЈ“ број 46/96), Управни суд је нашао да је тужба недозвољена, јер тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање поступка.

Чланом 51. став 1. Закона о управним споровима („Сл.лист СРЈ“ број 46/96), прописано је да ће се поступак окончан пресудом или решењем поновити на захтев странке: 1) ако странка сазна за нове чињенице, или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих би спор био повољније решен за њу да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем судском поступку; 2) ако је до одлуке суда дошло услед кривичног дела судије или запосленог у суду, или је одлука издејствована преварном радњом заступника или пуномоћника странке, његовог противника или противничког заступника или пуномоћника, а таква радња представља кривично дело; 3) ако је одлука заснована на пресуди донесеној у кривичној или грађанској ствари, а та пресуда је касније укинута другом правоснажном судском одлуком; 4) ако је исправа на којој се заснива одлука лажна или лажно преиначена, или ако је сведок, вештак или странка, приликом саслушања пред судом, дала лажан исказ, а одлука суда се заснива на том исказу; 5) ако странка нађе или стекне могућност да употреби ранију одлуку донесену у истом управном спору; 6) ако заинтересованом лицу није била дата могућност да учествује у управном спору.

Тужилац у наводима тужбе, међутим, није учинио вероватним постојање законског основа за понављање управног судског поступка, а што је услов да тужба за понављање поступка буде дозвољена у смислу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, којим је прописано да ће суд одбацити тужбу решењем ако утврди да је тужбу поднело неовлашћено лице или да тужба није благовремена, или да странка није учинила бар вероватним постојање законског основа за понављање, јер наводи у тужби нити докази које је тужилац доставио уз тужбу не указују да је испуњен неки од основа прописаних у члану 51. став 1. тачка 1. - 6. Закона о управним споровима.

Како тужилац није у смислу цитиране одредбе закона, учинио бар вероватним постојање законског основа за понављање управног судског поступка, Управни суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима („Сл.лист СРЈ“ број 46/96), тужбу одбацио, одлучујући као у диспозитиву.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 23.09.2010. године, II-4 У.10776/10 (2009)

Записничар
Бисерка Савић

Председник већа-судија
Никола Динић

Доставна наредба

пресуду доставити:

- тужиоцу, са налогом за уплату судске таксе у износу од 980,00 динара
- туженом органу, са списима предмета
- писарници/архиви суда

СБ

Судија